

ת"פ 13514/02/15 - מדינת ישראל נגד ד ז

בית משפט השלום בראשון לציון

02 אפריל 2015

ת"פ 13514-02-15 מדינת ישראל נ' ז (עציר)

ת"פ 13530-02-15

בפני כב' השופט מנחם מזרחי
המאשימה
נגד
הנאשם
ד ז

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

ב"כ הנאשם עו"ד לוליק אסל

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הצהרת ב"כ הנאשם, שלפיה חוזר בו מכפירתו ביחס לאישומים, כפי שפירט, אינה הצהרה מלאה המאפשרת הכרעת דין, אולם היא תובא בחשבון, בהמשך הדרך.

ניתנה והודעה היום י"ג ניסן תשע"ה, 02/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 1

החלטה

אני פוסק לעד ת טל 200 ₪ הוצאות.

ניתנה והודעה היום י"ג ניסן תשע"ה, 02/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

א. כתב-האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב-האישום ובו חמישה אישומים, כדלקמן:
האישום הראשון מייחס לנאשם עבירות של תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל, ונטען כי בתאריך 29.1.15, על רקע ויכוח בין הנאשם לזוגתו, ר ז, המתלוננת, שבמסגרתו אמרה המתלוננת לנאשם, כי היא חפצה בגירושין, תפס אותה הנאשם בכתפיה, בתגובה המתלוננת סטרה לו, ואז דחף אותה הנאשם פעם נוספת. בערבו של יום נטען, כי איים עליה "אני אראה לך..." - כמפורט בעובדות.

האישום השני מייחס לנאשם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, לפי סעיפים 380 + 382 (ג) לחוק הנ"ל, ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל, ונטען, כי בתאריך 30.1.15, בשעות הבוקר, תקף הנאשם את המתלוננת, בבעיטה ברגלה, השליך לעברה שרפרף, אחז את ראשה, הטיחו באח ברזל, היכה אותה בידיו בפניה, חנק אותה, בהמשך ניפץ כוס זכוכית, איים עליה שירצח אותה, הכל כמפורט בעובדות.

האישום השלישי מייחס לנאשם עבירה של תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק הנ"ל, ונטען כי במועד לא ידוע, בעת הריונה, היכה הנאשם את המתלוננת בפניה.

האישום הרביעי מייחס לנאשם עבירה של תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק הנ"ל, ונטען בו, כי כחמש שנים לפני המתואר באישום השני, ביום כיפור, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה בפניה באמצעות ידיו.

האישום החמישי מייחס לנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל, ונטען, כי כשלוש שנים טרם האירועים הללו, איים הנאשם על אביה של המתלוננת כי יהרוג אותו.

ב. חזית המריבה:

בתגובתו לכתב-האישום (פרוטוקול יום 15.3.15), בעדותו בבית-המשפט (החל מעמוד 53) ובהודעתיו במשטרה (ת/ת+2), פרש הנאשם חזית מריבה, שלפיה הכחיש, כי תקף את זוגתו, כמתואר בעובדות כתב-האישום, וטען כי דווקא המתלוננת היא זו שנהגה כלפיו באלימות סדרתית משך שנים, בכלל, ובעת קרות האירועים בפרט. ביחס לאישום החמישי טען, כי דווקא אביה של המתלוננת הוא אשר איים עליו. בפתח מועד ההוכחות שנקבע לתאריך 2.4.15, חזר בו הנאשם מכפירתו ביחס לפריטים שונים בכתב-האישום, אך הייתה זו חזרה מסויגת, כמפורט בפרוטוקול.

רוב המוצגים והראיות הוגשו בהסכמה, ובבית-המשפט נשמעו מטעם המאשימה שלושה עדים בלבד: המתלוננת, אביה וחברתה. במסגרת פרשה ההגנה העידו הנאשם וחברו ת ט (עמוד 73 והלאה לפרוטוקול).

עמוד 2

ד. עדות המתלוננת וראיות נוספות הנוגעות לעדות זו:

לאחר ששמעתי את עדות המתלוננת, בחנתי את כלל הראיות, הגעתי אל המסקנה, כי המתלוננת מסרה עדות אמת בבית-המשפט, וניתן לבסס הרשעה בהסתמך על עדותה, כנדרש בפלילים.

בהחלט ניכר היה, כי בעדותה היא משתפת את בית-המשפט באירועים שאותם חוותה והנטועים היטב בזיכרונה.

מעבר לרושם הישיר, הבלתי אמצעי, והעדויות הסדורה, הנטועה היטב בהיגיון, אציין את הנתונים הבאים:

(א). המתלוננת לא הייתה חד-צידית בעדותה, אלא ידעה לספר גם על התנהגותה. כך, למשל, המתלוננת מסרה לבית-המשפט, כי גם היא נקטה באלימות כלפי הנאשם (עמוד 34 שורה 10: "נתתי לו סטירה"). היא לא הסתירה זאת ולא המעיטה ממעשיה.

(ב). המתלוננת בכתה בשלבי העדות, במועדים הרלוונטיים, בכייה היה טבעי, כזה המתיישב עם הנושאים שעליהם העידה. היא הביעה את רגשותיה ואת מחשבותיה בעת קרות מעשה האלימות, באופן המתיישב היטב עם התיאור העובדתי ועם מיהותה של המתלוננת (למשל, עמוד 34 שורה 32: "באיזה שהוא שלב הפסקתי פשוט להתנגד ורציתי למות, ביקשתי מהקדוש ברוך הוא שייקח אותי באותו רגע, אני לא יכולה יותר...").

(ג). מעמד העדות היה קשה למתלוננת. מיד עם תחילת עדותה, החלה המתלוננת לבכות (עמוד 30 שורה 27) יצאה מן האולם, יבבה בבכי (ראו בעניין זה החלטת בית המשפט בעמוד 31). אכן, אין זו התנהלותה של מי החדורה במוטיבציה להפליל את הנאשם ולכזב כזבים.

לאחר הפסקה, נערך בירור עם המתלוננת האם תהא מסוגלת להשלים את עדותה, כאשר הנאשם נוכח באולם בית-המשפט, שומע את עדותה, אולם יישמר מצב דברים שבמסגרתו היא לא תראה את פניו, והמתלוננת הסכימה. ולפיכך, ניתנה החלטת בית-המשפט בהתאם (עמוד 32).

ואכן, המתלוננת העידה כאשר הנאשם מצוי באולם בית-המשפט, מרחק של כמטר וחצי מב"כ, ישוב מאחורי חומה שגובהה כשני מטר, הממוקמת באולם, ויכול לשמוע את המתלוננת בעדותה, יכול להעביר לב"כ מסרים ושאלות (כפי שאכן עשה לא מעט - ראו למשל הערת בית-המשפט בעמוד 44 שורה 31), אך אין בינו לבין המתלוננת קשר עין.

אציין, כי אמנם הליך שבמסגרתו מעיד עד שלא בפני נאשם מוסדר בחוק לתיקון סדרי הדין (חקירת עדים) תשי"ח-1957 וחוק זה אינו מתקיים במקרנו. אולם, יש לזכור, כי במקרנו, העדה העידה, כאשר הנאשם **נוכח** באולם בית-המשפט. הדין היה **בנוכחות** הנאשם ולפיכך בהחלט התקיימה הוראת סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982 - נוכחות נאמר - היכולת להצלבת מבטים - לא נאמר.

יתירה מכך, מיקום ישיבתו של הנאשם באולם בית-המשפט הוא עניין לנוהג, ואין כל הוראה המחייבת שתאפשר הצלבת מבטים בינו לבין העד, ובמיוחד במקרה זה, כאשר חובה על בית-המשפט לשמור גם על שלומה הנפשי של המתלוננת ולאפשר את עדותה. ולא מיותר יהא להפנות לסמכותו הכללית של בית-המשפט בסעיף 3 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982.

(ד). התנהלותה של המתלוננת, הן בעדותה (ראו למשל, ההשתתפות בעמוד 32 שורה 31), והן במסגרת חקירותיה במשטרה לימדה, כי אין מדובר במי אשר רקמה מראש עלילת כזב נגד הנאשם, והחפצה בהליך המשטרה/משפטי להשיג תועלת זרה. די אם אביא את הנתון שלפיו, בזמן אמת, אמרה לשוטר אשר הגיע לזירה, כי החבלות שנגרמו לה הן תוצאה של נפילתה מן המדרגות (עמוד 35 שורה 12 + ת/5), כאשר ברור היה בעליל, כי מבקשת לחפות על מעשי בעלה, שכן חבלות, כפי המתועדות בתצלומים (ת/12) אינן יכולות להיגרם מנפילה.

אני מקבל את הסברה של המתלוננת, כהסבר סביר והגיוני, לשאלה מדוע אמרה, תחילה, כי החבלות נגרמו לה עקב נפילה במדרגות: "כי פחדתי" (עמוד 35 שורה 19).

(ה). המתלוננת שיתפה את בית-המשפט באירועים שונים (הגם שמדובר באירועים צדדיים לאישום) ואמרות שונות, שלא ניתן לכזב ביחס אליהם, כגון זה המפורט בעמוד 37 שורה 26.

(ו). לא מצאתי מניע, שלפיו תמסור המתלוננת תלונת כזב נגד הנאשם. להיפך, התנהלותה למול המשטרה מובילה למסקנה, כי היא לא רקמה עלילת כזב כדי לתמוך ברצונה להתגרש מן הנאשם, כפי הטענה. אם רקמה עלילת כזב, מכוונת, מראש, מדוע אמרה לחוקר אשר הגיע לביתה, כאמור, כי נפלה במדרגות (ת/5) ? מדוע לא התקשרה למוקד 100 והייתה זו חברתה שעשתה כן ? וכיצד מתיישבת הטענה עם תמונות החבלות - ת/12.

(ז). המתלוננת מסרה עדות סדורה, הגיונית, מעוגנת בזמן ובמקום, המתיישבת עם כלל הראיות.

(ח). המתלוננת העידה על מערכת היחסים שלה עם הנאשם, על הוויכוח שנתגלע ביניהם (עמוד 33 שורה 26 והלאה), עד אשר הביעה את רצונה להתגרש ממנו (עמוד 34 שורה 6).

(ט). המתלוננת תיארה את ההתרחשויות העובדתיות נשוא האישום הראשון החל מעמוד 34 שורה 10: "הוא תפס אותי בכתפיים, נתתי לו סטירה ואמרתי לו שאני לא מוכנה שזה ימשך ככה, אני לא מוכנה, לא אלימות ולא באף צורה אחרת שזה נגמר, הוא דחף אותי אחורה, לקח את הדברים שלו ויצא מן הבית. חזר הביתה, בערב בסביבות השעה 19:00... והוא לא הפסיק לצעוק להם מלמעלה, תגידי להם שאימא שלהם זונה בת זונה והיא צריכה למות... שכבתי בחדר עם הילדים, ואז כל הלילה כמו תקליט שבור, זונה בת זונה, תמותו את ואימא שלך ואבא של... והקללות המשיכו והחמירו..."

(י). המתלוננת תיארה את ההתרחשות העובדתית נשוא האישום השני, אשר ארע למחרת בבוקר, החל מעמוד 34 שורה 21: "הערתי אותו, הוא התעורר ובעט בי, קללות צעקות. ש: איפה בעט בך? ת: ברגל... הוא המשיך עם הקללות, היו שם שרפרף קטן מפלסטיק של הילדים, הוא הסתובב וזרק אותו לכיוון שלי, השרפרף התנפץ בארובה של האח... הוא תפס לי את הראש, אמר לי זונה בת זונה, תשאירי אותי לבד, הוא חבט את הראש שלי באח, בצד של האח. תפס אותי והשכיב אותי על המיטה, על הספה שהייתה ליד... אז הוא פשוט חבט בי בפנים, עם הידיים. בהתחלה ניסיתי להגן על עצמי, שמתי את הידיים שלי בניסיון להגן על הפנים, זה לא עזר, אחרי זה ניסיתי לתפוס אותו, הוא תפס את שתי הידיים ושם אותו מתחת לברך שלו על הגוף שלי. ואז הוא חנק אותי (בוכה)... באיזה שהוא שלב הפסקתי פשוט להתנגד, ורציתי למות..."

בכל הקשור לעובדה השנייה שבאישום השני, כלומר הטענה שהנאשם בעט ברגלה של המתלוננת, ועקב כך נגרמה לה המטומה, אפנה לעמוד 42 שורות 10 - 13 לפרוטוקול, ואולם, בכל הקשור לשאלה האם בעיטה זו גרמה לה להמטומה המתוארת בכתב האישום, קיים ספק, ואפנה לעמוד 46 שורות 20 - 29: "הייתה לי מכה שכנראה נהייתה יותר כחולה בעקבות המכה הנוספת".

בכל הקשור לעובדה השישית שבאישום השני, כלומר "כי ירצח אותה עם אקדחו ויתאבד", העניין עלה במפורש בעדות המתלוננת, קרי שאיים עליה באמצעות האקדח: "באותו יום הוא איים עלי שיש לו "כלי" שהוא יגמור עלי ימצאו אותי בבית קברות ואחרי זה ילך ויתאבד" (עמוד 38 שורות 2 - 3). נתון זה מוצא ביטוי כבר במסגרת ת/6 בעמוד השני: "הדגישה את המסוכנות של דרור כלפיה באיומים ברצח על ידי כלי שחושבת שיש לו...". (ואכן, בוצע חיפוש לאיתור האקדח - ת/4).

(יא). המתלוננת תיארה את חבלותיה עקב התקיפה המתוארת (עמוד 35 שורות 23 - 25).

(יב). המתלוננת התקשרה לחברתה וסיפרה לה את שאירע (עמוד 35 שורה 27 והלאה), ואכן החברה, כפי שנראה בהמשך מאשרת זאת.

(יג). היא הסבירה שאמרה לרופאים בבית-החולים כיצד נגרמו חבלותיה (עמוד 36 שורה 7 והלאה), הסתייגה מכך שאמרה שקיבלה כוויה (עמוד 36 שורה 17), ואני מקבל את הסברה, באופן כזה המניח אפשרות, שבעניין זה לא הובנה כראוי על-ידי הרופא הרושם. מכל מקום, אין בכוחו של פרט זה למוטט את עדותה ולהוביל למסקנה בדבר העדר מהימנות.

(יד). הסבירה מדוע, כאשר הוציאה את הילדים מן הגן, איש לא הבחין בחבלותיה (עמוד 38 שורה 13).

(טו). המתלוננת תיארה את ההתרחשות העובדתית נשוא האישום השלישי: "בהיריון האחרון שהיה לפני שנה או יותר משנה, זה... התווכחנו בבית, הוא זרק עלי את הצלחת עם האוכל, ואז הוא חבט בי. אה, המשטרה הגיעה, כי שמעו צעקות בחוץ, השכנים, אני אמרתי שאני העפתי את הצלחת הוא אמר שהוא העיף את הצלחת, הוא נלקח לחקירה

ושחררו אותו בלילה. ...ש: מה זה חבט בי ? ת: עם הידיים... בפנים..." (עמוד 33 שורות 18 - 26). וכן ראו הדברים
שבעמוד 49 שורה 22 והלאה.

(טז). המתלוננת תיארה את ההתרחשות העובדתית נשוא האישום הרביעי, אך עשתה זאת, באופן כללי, דל בפרטים,
באופן כזה שאינו מאפשר להרשיע בהסתמך על תיאור זה (עמוד 36 שורה 24 והלאה): "היה ביום כיפור אחד מקרה,
אני לא ממש זוכרת, רק זוכרת שיצאתי עם פנס אחד קטן בעיניים. אני לא רוצה לזכור, אני מנסה להדחיק...ש:
מה זה יצאתי עם פנס אחד בעין ? ת: מאחת החבטות של דרור, זה לא, באמת לא, לא. ש: את זוכרת את האירוע ? ת:
את האירוע מהתחלה עד הסוף, לא."

אמנם, בעמוד 49 שורה 22 והלאה העידה: "זה קרה פעמיים אחרי שהוא תקף אותי, זה היה ביום כיפור, בתקיפה של
יום כיפור, וזה היה בתקופה של ההיריון של (מ), בפעמים האלה אחרי שהוא תקף אותי איבדתי שליטה, תפסתי לעצמי
את הראש ומשכתי לעצמי את השערות, מאז למדתי להירגע ולשלוט בעצמי..." , אך אין לנתק דברים אלה מקודמיהם,
יוש להסיק, כי ביחס לנטען באישום זה, אין בזיכרונה של המתלוננת רצף עובדתי,סדור, המאפשר הרשעה.

(יז). אדרבה - אומר, שלמרות החולשה בתיאור העובדתי, הנוגעת לאישום הרביעי, יש בעדותה זו, משום חיזוק כללי
למהימנותה וראייה ניצחת לכך שהעידה אמת ביחס לאישומים הנותרים הנטועים בזיכרונה, בלא רצון יתר להפליל את
הנאשם.

(יח). מעבר לעדותה המהימנה של המתלוננת, ניתן למצוא את הראיות המחזקות הבאות:

ראשית, אפנה לעדות חברתה של המתלוננת, אשר תוצג בהמשך, המחזקת את עדותה, בעיקר ביחס לאמרות שאמרה
לה, בסמוך לאחר קרות האלימות, כאלה שתועדו בשיחות של החברה למוקד 100, ובחבלות שהבחינה על גופה.

שנית, אפנה לתמונות המתעדות את החבלות של המתלוננת - ת/12. התמונות מדברות בעד עצמן וניתן ללמוד, כי
החבלות נגרמו עקב מעשה אלימות ולא עקב אירוע תאונתי כגון נפילה במדרגות - במיוחד יפים הדברים ביחס לתמונה
המתעדת את הנפיחות בשפה התחתונה ולתמונה המתעדת את החבלה בעין.

שלישית, התעודה הרפואית מיום התקיפה - ת/11. בתעודה נרשמה מפי המתלוננת עיקר התלונה: "לדבריה, בשעות
הבוקר הותקפה על ידי בעלה...". כאשר טוענים, כי ציינה גם ש"נכוותה בפנים", הרי שעניין זה לא מצא ביטוי בתלונה
בתעודה הנוספת, שם נרשם: "לדבריה, היום בבוקר הוכתה על-ידי בעלה בסטירות וחניקות. לדבריה אין מדובר באירוע
ראשון של אלימות מצד בעלה". עניין זה מחזק את הסברה של המתלוננת, כי לא אמרה לרופא אשר כתב כי נכוותה,
על דבר הכווייה.

במצאי הבדיקה מתוארות חבלות: "המטומה בשפה תחתונה משמאל. המטומה קטנה בעפעף עליון משמאל. המטומה

קטנה במצח עליון משמאל. המטומה קטנה בגשר האף העליון משמאל...לסיכום - חבלת אף, בצילום ללא שבר ברור". ממצאים אלה תומכים בעדותה.

רביעית, השוטרים שהגיעו אל הבית מציינים, אף הם, כי הבחינו במתלוננת חבולה, "מפוחדת, רועדת" - ראו ת/4, ת/5, ת/6. ממצאים אלה, שנקלטו בזמן אמת, בסמוך לאחר התקיפה, מחזקים את העדות.

(יט). אין להתעלם מנושאים שונים שעלו בעדותה, אך אלו ניתנים להסבר:

תחילה אציין, כי אמרתה של המתלוננת במשטרה לא הוגשה בכדי להציג סתירות בדברים שמסרה למול עדותה בבית-המשפט, ועל כן כוחן של הטענות בעניין זה מוגבל (עמוד 40 שורות 18 והלאה).

המתלוננת אישרה, כי היו מקרים בהם נקטה באלימות, הן כלפי אחרים (עמוד 50 שורה 19) והן כלפי הנאשם, אך הסבירה, כי מעולם לא הייתה זו אלימות יזומה מצדה (עמוד 41 שורות 8 - 12). וכן: "כמו שכבר אמרתי לפני, כשהרגשתי מאוימת אז כן סתרתי לו" (עמוד 44 ש' 29).

המתלוננת אישרה, כי בעבר נפלה במדרגות שבביתה, אך הסבירה, כי מעולם לא נגרמו לה חבלות, עקב כך, כגון אלו שנגרמו לה על-ידי הנאשם (עמוד 45 שורה 7).

המתלוננת אישרה, כי היו בעבר מקרים שבהם פגעה בעצמה: "איבדתי שליטה, תפסתי לעצמי את הראש ומשכתי לעצמי את השערות..." (עמוד 49 שורות 23 - 25).

ואולם, כאשר משקללים את הראיות הנוספות, הראשונות, אלו המחזקות, ואלו האחרונות, מגיעים למסקנה כי הכף נוטה עשרת מונים לטובת הראיות המחזקות, בעלות המשקל, המדברות בעד עצמן והתומכות בעדות המתלוננת.

ה. עדות יוסף בר - אביה של המתלוננת:

אביה של המתלוננת העיד בהתייחס לאישום החמישי, כי הנאשם "אמר שהוא ירצח אותנו, אמרתי לו מה תרצח..." (עמוד 11 שורה 12, שורה 19-20).

העד הכחיש, כי הוא היה זה שאיים על הנאשם.

איני מקבל את עדותו של העד, כבסיס יחיד שדי בו להוביל להרשעת הנאשם באישום החמישי מהנימוקים

הבאים:

(א). במענה לשאלות בחקירה נגדית, הרבה העד להסתתר אחר הטענה שאינו זוכר פרטים: "לא זוכר את הסיטואציה..." (עמוד 13 ש' 18 - 28).

(ב). ניכר היה, כי העד לא הקפיד על מסירת מלוא העובדות, ולא שמר על דיוקים המלמדים כי אין מדובר בעד שחרד לאמת היוצאת מפיו (עמוד 18 ש' 13 - 14).

(ג). העד לא יכול היה להסביר מדוע דברים מסוימים לא מצאו ביטויים בהודעתו במשטרה (נ/3) (למשל, עמוד 13 ש' 28) ובעיקר בכל הקשור לאיום בשימוש בנשק מצד הנאשם, כנטען. בחקירתו במשטרה אמר, כי הנאשם איים עליו בנשק, אך היה זה "בעבר" (עמוד 1 שורה 4 לנ/3) בעוד שבעדותו תיאר איום בנשק באמצעות הטלפון (עמוד 11 שורה 11). בנוסף, בהודעתו (נ/3 עמוד 4 שורה 12) מסר: "הוא לא איים עלי בטלפון...", בעוד שבעדותו, כפי שתיארתי לעיל, סיפר גם על איום טלפוני.

(ד). מעבר לכך, הרושם שאותו עשה העד בבית-המשפט, במסגרת עדותו, היה כזה המלמד, כי הוא עצמו אדם הנוטה להתפרצויות, חם מזג ומהיר חמה, וקיים ספק, שמא הוא גם בעצמו הוציא דבר איום מפיו והפנה אותו כלפי הנאשם (אפנה להתרחשות שבועמוד 15 שורות 16 - 30).

ואכן, העד אישר, כי בעת שיחתו עם הנאשם, אף הוא אזכר את העובדה, שיש ברשותו נשק: "כלום. אני אמרתי שגם לי יש נשק... אמרתי לו שגם לי יש נשק (מניף את ידיו) הוא אמר שיש לו נשק אז אמרתי שגם לי יש נשק" (עמוד 16 שורות 1 - 11).

(ה). יצוין, כי עדותו של העד אינה כוללת תמיכה או חיזוק לעדותה של המתלוננת, משום שהיא מתייחסת, בעיקר לאירוע החמישי, אירוע נפרד מבחינה עובדתית, והסתבר, כי המתלוננת כלל לא סיפרה לאביה, בזמן אמת, על האלימות מצד הנאשם.

(ו). ביחס לאלימות הנטענת מסר האב בעמוד 14 שורה 31, כי הגיע אל ביתה וראה ש: "ירד לה דם מהאף. היא לא הסכימה ללכת עם אמבולנס". וכן בעמוד 20 שורה 15: "היה סימן של חנק בצוואר, היה דף באף". יצוין, כי תיאור זה של האלימות מוגזם, ואינו מתיישב עם התייעוד הרפואי והתצלומים, כי שפורט לעיל.

(ז). האב העיד, כי הוא הסיע את המתלוננת לבית-החולים "כ. לאסף הרופא" (עמוד 15 שורה 3) (אחר תיקן זאת בעמוד 17 שורות 16-17), בעוד שהייתה זו חברתה של המתלוננת שעשתה זאת.

ו. עדות מאיה קלקבני - חברתה של המתלוננת:

(א). העדה היא חברתה של המתלוננת מזה 20 שנה.

(ב). העדה תארה את מצבה הנפשי של המתלוננת: "היא הייתה נסערת...דיברנו בטלפון, היא הייתה נסערת, היא לא הייתה רגועה, בכתה לי בטלפון, וזהו. היא אמרה שהיא רוצה לסיים את זה, והם רבו כל הלילה, והיא רוצה להתגרש ממנו...היא רוצה לסיים את זה היא מפחדת" (עמוד 22 ש' 26 - 30).

(ג). העדה השיבה, כי המתלוננת סיפרה לה שהיא חפצה להתגרש מן הנאשם משום ש"היא אמרה שהוא משפיל אותה ומאיים עליה" (עמוד 23 ש' 6).

(ד). העדה ניגשה מיוזמתה אל תחנת המשטרה וסיפרה לה את שידוע לה (עמוד 23 ש' 8).

(ה). העדה שמעה מפיה של המתלוננת, **בסמוך לאחר המעשים**, אודות האלימות: "היא אמרה לי שהוא פוצץ לה את הפנים...לא שאלתי אותה ופשוט הזמנתי נידת..." (עמוד 23 ש' 9).

(ו). העדה התקשרה למוקד 100 של המשטרה ושיחותיה הוקלטו (ת/10). העדה אימצה את השיחות (עמוד 23 שורה 22 והלאה). השיחות מדברות בעד עצמן. בין השאר אומרת העדה למוקדנית: "אירוע אלמ"ב, אני רוצה להתייעץ" ובשיחה אחרת: "יש לי קצת איזה בעיה עם חברה שהיא גרה בראשון", וכן: "היא התקשרה אלי הייתה **קצת בוכה ונסערת** בטלפון...שהוא משפיל אותה כל הזמן...שהיא אמרה לי שזה ייגמר ברצח...**הוא איים עליה, היא לא רוצה להגיש תלונה**...". ובשיחה אחרת: "**בעל פיצץ אותה**...".

יש בהקלטות אלה, תיעוד מקורי, בזמן אמת, לדברים שאותם שמעה העדה מפיה של המתלוננת, באופן כזה המחזק את עדותה של העדה ובתוך כך את עדות המתלוננת ומסביר את התנהלותה של האחרונה.

(ז). העדה הגיעה לבית המתלוננת וליוותה אותה אל בית-החולים לקבלת טיפול רפואי (עמוד 27 שורה 18, 24). בדרכן לבית-החולים מסרה שהמתלוננת "היא בכתה ושאלה מה תעשה עכשיו" (עמוד 26 ש' 11).

(ח). **העדה הבחינה בחבלות על פניה של המתלוננת בזמן אמת**, מיד לאחר קרות האירועים, בדרכן לבית החולים: "הפנים שלה היו נפוחות, כל הסימנים הכחולים שהיו לה. זה היה ברגע שהגעתי הביתה" (עמוד 26 שורה 15). אם אמרה, תחילה, שהיה זה סימן בצבע כחול ואחר הפך לאדום, או שאינה זוכרת מה היה צבעו של הסימן החבלתי (עמוד 28 שורה 2, 4, 8) - נתון זה חסר חשיבות ואינו פוגם בעדותה. כך גם ביחס לשאלה האם נכחה עם המתלוננת בכל הבדיקות הרפואיות, או שמא עזבה אותה בשלב כלשהו, שהרי היא הבהירה בסופו של דבר: "הייתי אתה בכל הבדיקות עד לבדיקה של אף אוזן גרון" (עמוד 28 שורה 26).

לפני ראיה ישירה, אמינה, לחבלותיה של המתלוננת, בזמן אמת.

(ט). אני מקבל את עדותה של העדה כעדות מהימנה, שניתן לבסס עליה ממצאים עובדתיים.

התרשמתי, כי העדה מסרה אמת בבית-המשפט, לא ביקשה להגזים, לא הייתה מוטה, הציגה את הדברים שאותם ראתה ושמעה, כהווייתם, בלא כחל ושרק.

ז. עדות הנאשם:

(א). לאחר שהתרשמתי באופן ישיר מן הנאשם בעדותו הגעתי למסקנה, כי יש לדחות את עדותו כבלתי מהימנה.

(ב). הנאשם תיאר בעדותו את מערכת יחסיו עם המתלוננת.

(ג). הנאשם טען, כי הוא גבר שמוכה באופן תדיר וסדרתי בידי המתלוננת.

(ד). מסר, כי מעת לעת, המתלוננת הייתה תוקפת אותו בסטירות (עמוד 54 שורה 25).

(ה). עדותו הייתה רוויה בהגזמות בלתי סבירות, שעיקרן עוצמת האלימות שאותה ספג מהמתלוננת, באירועים המתוארים באישומים, והדברים מדברים בעד עצמם: **"אני קיבלתי איזה 6 או 8 סטירות באותו יום"** (עמוד 56 שורה 27). ולאחר מכן **"קיבלתי עוד שניים...עשיתי סיבוב אחורה...קיבלתי עוד שתי סטירות, היא הצמידה אותי לקיר, קיבלתי עוד שתי סטירות..."** (עמוד 56 שורות 28 - 31). וכן: **"לגבי יום שישי...קמתי בשתי סטירות..."** (עמוד 57 שורה 12). וכן: **"ניסיתי לגשת ליטול ידיים, קיבלתי עוד שתי סטירות..."**. ולאחר מכן **"עוד פעם שתי סטירות"** (עמוד 57 שורה 18). לאחר מכן, לדבריו ספג **"אגרופים"** (עמוד 57 שורה 20).

זוהי הגזמה בוטה, שמטרתה הצגת המתלוננת כאישה אלימה, תוקפנית, והסתרת מעשיו האלימים של הנאשם.

(ו). לדבריו, מדובר היה בתקיפה כה עזה, עד אשר **"נפלה לי שן אחת, ושן שניה מתנדנדת, הראיתי לשוטר ולא צילמו"** (עמוד 58 שורה 3). וכן המשיל את התקיפה: **"כאילו עוקרים עץ מהמקום"** (עמוד 63 שורה 2). ולדבריו: **"היו הרבה חבלות"** (עמוד 66 שורה 11). בהודעתו במשטרה ת/1 בעמוד 4 שורה 82 תיאר את התקיפה: **"אכלתי שתי פצצות לפני"**.

כלומר, לדבריו, ספג הנאשם מהמתלוננת בערב ובבוקר **רצף עוצמתי של כעשרים סטירות ואגרופים**.

(ז). ואולם, התעודה הרפואית של הנאשם - נ/1 **טופחת על פני הטענה כי הותקף ברצף עוצמתי של סטירות**. התעודה הרפואית **אינה מלמדת על חבלות המתיישבות עם תיאור האלימות המגיע מצדו**. לא סביר, כי הנאשם

הותקף ברצף של סטירות, בעוצמה, כפי שתיאר אותה, ואיש לא יבחין בחבלות.

(ח). בדל של חבלה לא אותרה ולא תועדה על פניו של הנאשם.

(ט). השוטרים שהגיעו לזירה (ת/4 - ת/6) **לא ציינו כי הבחינו בנאשם חבול**. ויודגש: מוצגים אלו הוגשו **בהסכמה**.

(י). איני מקבל את הטענה, כי הנאשם הראה לשוטר את השן השבורה והשוטר לא צילם את החבלה. איני מקבל את טענתו, כי הוא הציג בפניהם את חבלותיו והם לא תעדו זאת (עמוד 59 שורה 7). **השוטר לא הוזמן לחקירה נגדית בעניין זה**.

(יא). איני מקבל את הטענה, כי בהגיעו לבית-החולים היו מעיניו של הנאשם נתונים רק למיחושים בליבו, שכן נ/1 מכילה גם את הטענה, מפיו: "לדבריו היום פרץ ויכוח בינו לבין אשתו...מוסר שאשתו תקפה אותו...". והנה, עדיין, התעודה אינה מציינת קיומן של חבלות.

(יב). לא מיותר יהא לציין, כי על גבי נ/1 שהיא מתאריך 30.1.15 נרשם: **"במשך 4 ימים לחצים בחזה, בצד שמאל, הקרנה לגב"**. כלומר, המיחושים הנטענים בלבו של הנאשם, החלו, לדבריו, 4 ימים קודם לאירועים המתוארים בכתב-האישום, ובלא קשר לאלימות מצד המתלוננת, אם הייתה כזו, ומדוע "נזכר" רק עם מעצרו, כי הוא זקוק לטיפול בגין כך? תשובתו של הנאשם בעדותו לתהייה זו הייתה בלתי מספקת: "אין לי מושג" (עמוד 68 שורה 15).

(יג). לא ניתן לראות את החבלות שיכולות לנבוע מהתקיפה הנטענת - גם בתמונות (נ/2) המלמדות על חבלה כלשהי בעורפו ובמרפקו - הא ותו לאו.

(יד). מעבר לכך, לא תועדו על-ידי השוטרים כל חבלות, אצל הנאשם, והחוקרת שגבתה את הודעתו - ת/1- לא ציינה כי היא מבחינה בחבלות כלשהן, וזאת גם כאשר הנאשם תיאר בפניה את חבלותיו (עמוד 3 שורה 61). כלומר, בעת החקירה, במקום שהיה זה אך טבעי לתעד את החבלות - אם היו קיימות - לא תועד דבר. אם אכן היה הנאשם חבול, סביר להניח שהיה הדבר מצוין בהודעה.

(טו). איני מקבל את טענת הנאשם, כי המתלוננת חבלה בעצמה, כדי להעליל עליו עלילה להרחיקו ממנה (עמוד 58 שורה 29 - 31). כפי שפירטתי לעיל, התנהלותה של המתלוננת מול המשטרה אינה תומכת בטענה זו.

(טז). הנאשם נשאל מדוע לא סיפר בחקירתו במשטרה פרטים שאותם מסר בעדותו, או שהמעיט במספר המכות שקיבל מהמתלוננת והשיב: "היו הרבה דברים שנמנעתי להגיד על האישה...כי **פחדתי שיפגע בילדים שלי**..." (עמוד 62 שורות 17 - 19). וכן ראו בעמוד 64 שורה 25, 31 ועמוד 69 שורה 14.

אני מקבל את הסברו זה. דאגתו הכנה לילדיו, לא מנעה ממנו להגיד לחוקרים דברים חמורים הרבה יותר, שלא לצורך, שבהחלט יכולים לפגוע בילדיו, כגון השערות הבלתי מבוססות, שלפיה המתלוננת בוגדת בו (ת/2 עמוד 3 שורה 44: "אולי היא בוגדת בי בלימודים"). בעמוד 69 שורה 16 לעדותו, לא מסר מענה ראוי לקושיה זו.

(יז). במהלך עדותו, הנאשם הזיל דמעה, אך היה זה בכי מעושה.

(יח). הנאשם נמנע מלהשיב תשובות ענייניות במסגרת החקירה הנגדית.

(יט). אציין, כי הנאשם אישר כי בעת שהשוטרים הגיעו אל הבית, אף הוא, הבחין בחבלות על פניה של המתלוננת (עמוד 57 שורה 31 והלאה).

(כ). הנאשם טען, כי הראה את חבלותיו לחברו ח (מ) ב (עמוד 57 שורה 2) וסיפר על התקיפה לרב אהרון אברג'יל (עמוד 59 שורה 21) וכן לחבר נוסף בשם ת ט (עמוד 59 שורה 32). מלבד ת ט - אנשים אלה לא הובאו לעדות והדבר עומד לחובת גרסת הנאשם.

ח. העד ת ט:

עת זה, מסר עדות כללית, שלפיה, הוא הבין כי הנאשם הותקף.

הנאשם לא אמר לו בצורה מפורשת כי הוא הותקף ע"י המתלוננת (עמוד 73 שורה 30: "אני הבנתי שהייתה סוג של תקיפה. דרור קשה לו להגיד דברים בצורה מפורשת", וכן, בעמוד 74 שורה 13).

בכל הקשור לטענה כי הנאשם תקף את המתלוננת, מסר בעמוד 74 שורה 20: "חברים מדברים על הכל. אני מעולם לא שמעתי על איזה שהיא סוג של תקיפה...". והינה, אזכיר, כי בפתיח לדיון ההוכחות של יום 2/4, ביקש הנאשם לחזור בו מכפירתו ביחס לאירועים שונים, באופן המלמד, כי גם אם תקף את המתלוננת, לא בהכרח אצה דרכו לספר זאת לחברו, למרות שמדובר בחברים המספרים הכל אחד לשני.

ט. מסקנות:

עדותה של המתלוננת מהימנה, מחוזקת בראיות שונות למכביר (עדות חברתה, השיחות למוקד 100, התעודה הרפואית, הצילומים, דוחות הפעולה), ומאפשרות הרשעה, כנדרש בפלילים.

ההסתייגות היחידה היא ביחס לטענה, כי עקב הבעיטה המתוארת בעובדה השנייה לאישום השני נגרמה למתלוננת

המטומה. ביחס לכך, קיים ספק, ויש לזכותו מתוצאה חבלתית זו, אך לא מן העבירה המתגבשת ממילא, מעובדות אחרות של האישום השני.

ואולם, ביחס לאישום הרביעי, לא מסרה המתלוננת פרטים מובנים, הכוללים אשמה ברורה כלפי הנאשם, ולפיכך יש לזכותו מאישום זה.

ביחס לאישום החמישי, לא ניתן לבסס הרשעה בהסתמך על עדות אביה של המתלוננת. ואכן, בפתח הדיון של יום 2.4.15 חזר בו התובע מאישום זה - ולא בכדי.

י. תוצאה:

לאחר ששקלתי את כל הראיות, אני מגיע לתוצאה הבאה:

אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו באישומים הראשון, השני (בכפוף להסתייגות הנוגעת לתוצאה החבלתית מן הבעיטה) והשלישי, כלומר בעבירות הבאות:

אישום ראשון: עבירות של תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

אישום שני: תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, לפי סעיפים 380 + 382 (ג) לחוק הנ"ל, ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

אישום שלישי: עבירה של תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק הנ"ל.

אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו באישום הרביעי.

אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו באישום החמישי.

ניתנה והודעה היום י"ג ניסן תשע"ה, 02/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מקבל את גליון הרשום הפלילי, מסמנו **במ/1**, משום שלא חלפה תקופת המחיקה, גם של העבירות הישנות, הואיל, וכאשר קיימות הרשעות לאחר מכן, הן מאריכות את תקופת המחיקה, גם ביחס לתיק של בית משפט השלום לנוער, כאמור בחוק המרשם הפלילי.

ניתנה והודעה היום י"ג ניסן תשע"ה, 02/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול ראיות, בשלושה אישומים, שלושת האישומים הראשונים, כפי שפירטתי בהכרעת הדין, ואין לי אלא להפנות לפירוט האישומים, לראיות ולממצאים.

המעשים בהם הורשע הנאשם, הם מעשים חמורים, בעיקר הדגש באישום השני, שם נקט הנאשם אלימות חמורה ביותר, כלפי זוגתו, ובצדק תאר את דבריה, בשעת המעשים בעמוד 34 שורה 32 לפרוטוקול, שם ביקשה את מותה, משום שלא יכלה יותר לסבול את האלימות.

אין הקל ראש גם באישום השלישי, בעיקר נוכח העובדה כי הנאשם תקף את המתלוננת כשהיא בהריון.

עמוד 14

האישום הראשון אף הוא חמור, אולם האלימות בה נקט, היא ברף הנמוך - אחיזה, ודחיפה.

על בית המשפט להעניק משמעות עונשית מחמירה, למי אשר תוקף את זוגתו, כדי לשמור על שלומה ובטחונה.

האינטרס המוגן אחר העבירות בהם הורשע, הוא ברור והוא השמירה על שלמות גופה, ביטחונה.

הנאשם נקט באלימות כלפי זוגתו בתוך ביתה, מבצרה.

מי שאמון היה, מתוקף הסכם הנישואים, להיות מגנה, הפך להיות תוקפנה.

כאשר אני בוחן את האינטרס המוגן, את העונש ההולם ביחס למעשים, ובהכרי את פסיקת בית המשפט העליון, בין השאר אפנה לשני פסקי דין שאותם הגיש התובע (רע"פ 1631/12 ורע"פ 2602/14) אני קובע את מתחם הענישה כדלקמן:

ביחס לאישום הראשון מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל.

ביחס לאישום השני מתחם הענישה נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ל 18 חודשי מאסר בפועל.

ביחס לאישום השלישי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ל 8 חודשי מאסר בפועל.

מתחם הענישה הכולל שאותו אני קובע במקרה זה הינו בין 6 חודשי מאסר בפועל ל 18 חודשי מאסר בפועל.

אני שוקל לחומרה ביחס לנאשם את הנתונים הבאים:

חומרת המעשים, המתואר בעובדות.

התוצאה הקשה, החבלתית, למתלוננת, ודי אם אפנה לתמונות ת/12 ולמסך הרפואי ת/11.

התקיפה באישום השלישי, בעת הריונה.

האלימות החמורה, בעיקר באישום השני.

עברו הפלילי של הנאשם כולל 7 הרשעות קודמות. ואולם, הרשעתו האחרונה היא משנת 2001 בגין עבירה משנת 1998, כלומר, משנת 1998 לא ביצע עבריינות נוספת. עוד יש להדגיש, כי הנאשם מעולם לא ריצה עונש מאסר בפועל, וזהו מעצרו הראשון.

המתלוננת העידה עדות, וניכר היה הקושי הרב שהיא חווה, בשחזרה את האירועים, ובהכרעת הדין הפניתי להתנהלות שהובילה לעדותה.

במהלך ניהול ההוכחות, הנאשם לא נמנע מלהעיד, ביחס לנתונים שונים, שלא נדרשו, בהכרח לצורך הגנתו, כגון השערות הבלתי מבוססת שהמתלוננת בוגדת בו.

העובדה כי הנאשם לא הודה, לא נטל אחריות, ובכך אילץ את המתלוננת להעיד.

נטילת האחריות, היום, הייתה חלקית, והגיעה לאחר עדותה.

אני שוקל לקולה ביחס לנאשם את הנתונים הבאים:

את עדותם של עדי האופיר ע ו נ כ, אשר לימדו אותי כי הנאשם הביע חרטה, סיפרו על נסיבות חיו הקשות של הנאשם, בהיותו יתום מאב (חורג) ואם.

שמעתי, גם במהלך ניהול ההוכחות כי הנאשם עובד לפרנסתו, בטרם האירועים עבד בעבודה מסודרת.

שמעתי, במהלך ניהול ההוכחות, כי גם המתלוננת נקטה באלימות, כלפי הנאשם, ובין כלפי אחרים, והאמור באישום הראשון, בדבר הסתירה, מעיד על כך.

הנאשם עצר את עצמו, באישום הראשון, מלנקוט באלימות חמורה הרבה יותר.

הנאשם יליד 1977.

אני מקבל את עדותו, המלמדת כי הנאשם הינו אבא מעורב בגידול ילדיו, דואג לפרנסתם.

מבלי להקל ראש, בחומרת המעשה, ומן הצורך להעניק הגנה לזוגתו, המוכה, ולהעביר מסר הרתעתי לו ולרבים, לא היה כאן אירוע מתוכנן מראש, שלנאשם לתקוף את המתלוננת, אלא אירוע אלים, מתפתח ומתגלגל.

כאשר אני משקלל את כל הנתונים שפורטו לעיל, אני מגיע למסקנה כי יש לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שנת מאסר בפועל (12 חודשים), לריצוי, מיום מעצרו - 30/1/15.
- ב. 6 חודשי מאסר, שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה שיש בה יסוד של אלימות, או איום כלפי בת זוג.
- ג. 10,000 ₪ פיצוי למתלוננת לתשלום עד ליום 3/9/15.
- ד. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ג ניסן תשע"ה, 02/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

הוקלדעלידיבתאלקשרי